

Bir zeytinin hikayesi

Bir nimetin, rahmetin bir hediyesi olduğunu idrak etmektir asıl mesele. Şimdi soframızda en sıradan gördüğümüz nimetlerden birine bakalım: **Bir zeytine.**

Kendisi parmaklarının arasına sığar ama hikâyesi yıllara sığmaz.

O zeytin, bir günde olmadı. Önce bir fidan vardı. Yıllarca bekledi. Rüzgâr gördü, soğuk gördü, sabretti. Güneş onun için doğdu, yağmur onun için yağdı. Toprak ona can verdi. Çiçek açtı, nice çiçek döküldü. Bir kısmı zeytin oldu. Aylarca dalında durdu, vaktini bekledi. Sonra toplandı, kasalandı, yolculuk etti. Kimi sofraya geldi, kimi yağa dönüştü.

Uzun bir yol... Sessiz ama hummalı bir hizmet.

Ve bütün bu yolculuk, **senin o zeytini ağzına tatman ve şükretmen için** yaşandı.

Biz ise bunların hiçbirini düşünmeyiz. Zeytini alır, **tak mideye indiririz.**

- Arkadaki yılları saniyelere boğarız.
- Sen daha yokken başlayan o uzun hikâyeyi hiçe sayarız.
- Halden hale giren o nimeti, sanki bir anda bitivermiş gibi görürüz.

Bir Dur ve Düşün

“Bu zeytin, ben daha yokken benim için yaratılmaya başlandı. Halden hale girdi, yıllar sonra soframa geldi.” İşte o an, küçük bir zeytin **büyük bir şükre** dönüşür.

Ve o şükür, seni nimetin sahibine götürür.

Yıllar öncesinden senin için yaratılmaya başlanan bir nimeti, düşünmeden mideye indirmek; o nimetin sahibine karşı en büyük nankörlüktür.

Halden hale giren, yıllarca seni bekleyen bir ikramı, bir lokmada bitirip de o nimetin sahibini unutmak ne büyük bir gaflettir.

Unutma: Sofrandaki her nimet, sana şunu haykırır:

“Ben senin için yaratıldım. Sen de benim vesileme şükretmek için yaratıldın.”